

๑๕๖

เล่ม ๓๐ ตอนที่ ๑๐ ราชกิจจานุเบกษา ๓ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๖

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๓)

พ.ศ. ๒๔๙๖

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๔ มกราคม พ.ศ. ๒๔๙๖

เป็นปีที่ ๘ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

เล่ม ๗๐ ตอนที่ ๑๐ ราชกิจจานุเบกษา ๓ กุมภาพันธ์ ๒๔๕๖

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๕๖”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๕๔ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบทวิเคราะห์ศัพท์คำว่า “เงินเดือน เดือนสุดท้าย” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จ บำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

““เงินเดือนเดือนสุดท้าย” หมายความว่า เงินเดือนที่ ได้รับจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ออก จากราชการ รวมทั้งเงินเพิ่มพิเศษรายเดือนสำหรับค่าวิชา และ หรือสำหรับประจำตำแหน่งที่ต้องผ่านตราเป็นปกติ และ หรือสำหรับการสู้รบ ทั้งตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย แต่ไม่ รวมเงินเพิ่มอย่างอื่นฯ”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี